

Và...thằng nhóc bây giờ đã lớn!

(truyenngan.com.vn - Bài viết cho tập truyện “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”) Hôm nay - cái ngày mà đối với nhiều đứa có đôi có cặp thì được xem là một ngày đặc biệt, cùng dạo bước trên những con đường với khí trời se lạnh hay cùng thưởng thức những thanh sôcôla đắng đắng, li cà phê nóng thoảng hương thơm nhẹ nhẹ trong những quán cà phê đầy lãng mạn. Còn nó thì không, 18 tuổi đầu chưa có được một mối tình nào vắt vai hoặc là có nhưng chỉ là đơn phương từ kẻ khác, nó sống khép kín và chỉ bắt được đúng đũa với những người nó coi là quen thuộc, nó cảm thấy tiếc nuối và hơi buồn, Nó suy nghĩ băng quơ và chợt bị đưa về thực tại với một đồng bài tập còn chưa làm, nó tự trách nó.

Nó chỉ thực sự tỉnh mộng khi nghe tiếng của thằng nhóc í ới ngoài cổng:

- Xuống đây gấp có người cần gấp!

Nó cũng chẳng cần phải vội vàng vì thằng nhóc là một đứa ngoan ngoãn và biết nghe lời lắm. Thật ra thì thằng nhóc cũng chẳng kém nó tí tuổi nào, học chung với nhau từ thời cấp một cho tới bây giờ nhưng chỉ vì sinh sau nó mấy tháng nên đành phải làm em của Nó, Nó đã cương quyết rằng ai sinh sau nó cho dù bằng tuổi cũng đều được coi là nhóc. Nhưng lâu lâu nổi hứng thằng nhóc vẫn không chịu chấp nhận số phận, cứ mãi đòi đối cách xưng hô, nhưng chẳng bao giờ thằng nhóc chiến thắng được Nó cả, thế là đành ngậm bồ hòn làm ngọt, chấp nhận đau thương.

Nó thầm nghĩ: Thằng nhóc này Valentine không chịu bỏ đi chơi mà vác cái bản mặt xấu xa qua đây làm gì, chắc lại muốn chị đây quân sư cho một chỗ hẹn hò lãng mạn. Trong lòng nó cũng thấy vui vui vì nó đang thực sự chán lắm, cũng may có một kẻ tự dưng đâm đầu vào để nó giáo huấn cũng hay đấy chứ. Thằng nhóc cũng tốt, lúc nào cũng cặp kè với nó, có ổ bánh mì cũng bẻ đôi, lũ bạn trong lớp cũng luôn gán ghép nhưng nó đều bỏ ngoài tai, kệ bàn dân thiên hạ thích nói sao thì nói miễn là nó cảm thấy vui là được rồi. Thịnh thoảng thằng nhóc vẫn giả làm lá chắn để hạ gục những tên mà nó không thích. Nhưng có qua thì phải có lại mỗi lần như thế nó đều phải dẫn thằng nhóc đi ăn một bữa ra trò, đến lúc ấy thì thằng nhóc lại tha hồ hành hạ túi tiền của nó. Gọi là thằng nhóc thôi chứ lại cao hơn nó cả một cái đầu.

Nghĩ bụng thế là nó chạy te te xuống dưới nhà.

Cánh cổng mở ra, thằng nhóc đứng đó với vẻ mặt khó chịu:

- Gớm! Làm gì mà Thảo sửa soạn lâu thế, Làm Thuận đợi mãi cả giờ!

- Giỏi nhỉ! Bữa nay lại dám kêu tên úy của chị ra àh! Có muốn chị xử đẹp không hả?

- Thôi mà! Người ta là nam tử hán đại trượng phu mà lúc nào cũng phải kêu Thảo bằng chị, giữ thể diện một chút không được sao?

- Không thể chấp nhận được, càng lớn càng hư, chị thì kêu chị chứ có gì phải giữ thể diện, cùng lắm thì trước mặt bạn gái chị đây mới nương tay cho. Không bàn cãi gì nữa!

Mặt thằng nhóc xị ra đến trông là tội nghiệp. Nó lại làm thêm một tràng:

- Àh! Có chuyện gì mà lại đến tìm chị thế hả? Có gì cần chị quân sư cho à, nhưng nói trước là chị không giúp không công đâu nhé!

Vẻ mặt của Thằng nhóc vẫn chẳng tươi tỉnh lên được mấy:

- Làm như lúc nào đến tìm Thảo là y như rằng để nhờ vả không vậy!

Nó vặn lại: Chớ không có chuyện thì mò mặt qua đây làm gì? Rảnh quá không có chuyện làm đến đây để chửi lộn cho vui hả?

Trời càng lúc càng lạnh, mà không biết hôm nay nó ăn trúng thứ gì mà hể thằng nhóc nói mới nói một câu mà nó đã đớp lại cả chục câu, làm thằng nhóc đứng im re chẳng biết nói gì!

Liếc thấy Thằng nhóc cứ giấu giấu cái gì phía sau lưng, nó giật lấy luôn mà chưa kịp đề thằng nhóc phản ứng gì.

- Lãng mạn quá nhỉ! Tính cầm mấy bông hoa què này di dụ ai đây? Hồng biết làm sao để tặng chớ gì? Không sao đâu, cứ đưa đại đi, nói thêm vài câu xã

giao nữa cũng được

- Đưa xong rồi nhớ đi thẳng luôn nha...

Không để thẳng nhóc cắt lời: Đi rồi lờ mà nhỏ có quăng đi thì cũng đỡ quê, chí ít là cũng đỡ xót của.

Nó tuôn thẳng một hơi dài, thẳng nhóc đứng sững, chẳng nói được câu gì. Nó được thể càng lấn tới:

- Thấy ý kiến của chị đây vừa nói có hay không? Phải hiểu đời và hiểu người như chị mới đưa ra được những ý kiến xuất thần như thế!

Chợt Thằng nhóc nghiêm mặt:

- Bây giờ Thảo có thể im lặng 5 phút để nghe thuận nói được không?

- Im thì im, nhưng đúng 5 phút thôi nha! Làm gì mà hình sự wá vậy! Tại chị buồn wá muốn chọc thẳng em một tí cho vui thôi mà!

Thuận cắt ngang:

- Thảo có biết phải lấy hết dũng khí Thuận mới đến đây được không hả?

- Gớm! Làm như ghê lắm! Ai chả biết! đến Chị đây còn ngập đầu vì một đồng bài tập hướng chi là ai kia-một thẳng một sách, hết học rùi lại vẽ mấy cái khìn khìn gì đó! Àh nhắc mới nhớ, bức chân dung hôm bữa nhóc vẽ lên chị đâu rùi, sao không đem qua trả cho chị, hình tượng của chị mà chưa mua bản quyền là chưa được sử dụng đâu nhé!

- Ờ! Thì hôm nay Thuận qua đây mua luôn được hông?

Nó ngẩn người, còn Thuận thì chìa bó hoa đang cầm trên tay ra.

- Này! Bao nhiêu đây mà đòi sử dụng hình tượng of chị hả! Không dễ dãi đâu em!

Thuận tiếp lời:

- Và bằng cả tấm lòng này nữa được chưa? Thảo không hiểu hay không muốn hiểu nhưng tình cảm mà Thuận dành cho Thảo. Lúc nào Thảo cũng coi Thuận là một thằng nhóc, Thuận không hề muốn điều đó!

Nó lặng người, nó không thể hình dung được trước mặt nó có phải là Thằng Thuận mà nó quen biết nữa hay không. Thật sự nó có nghe bọn bạn của nó nói nhưng nó chưa bao giờ tin, tự nhiên nó thấy mình ngây thơ đến tội nghiệp, vì mỗi lần nó gán ghép Thuận với những đứa con gái khác, chẳng bao giờ thấy Thuận phản đối, lúc nào Thuận cũng chỉ cười!

Nó lắp bắp:

Nhưng mà chị...Àh quên! Thảo không biết nữa, Thảo tưởng là...

- Không tưởng tượng gì hết!

Vừa nói Thuận vừa lúi nó đi chẳng để nó nói thêm câu gì, mà nói thiệt có lẽ lúc đó nó cũng không đủ bình tĩnh để suy nghĩ mình nên nói điều gì!

Ngồi sau lưng Thuận nhiều lần rồi nhưng hôm nay nó lại có một cảm giác thật lạ. Mọi thứ quen thuộc trở nên khác hẳn, những dòng người tấp nập bon chen trên con phố dài, ánh đèn hắt ra từ những quán cóc ven đường ánh lên sự lung linh huyền diệu, cảm giác bình yên thấy lạ. Nó lạnh run người và cảm nhận được hơi ấm của Thuận từ cái áo mà Thuận đã khoát lên cho nó, nó cảm thấy thật hạnh phúc, một ngày valentine thật đặc biệt đối với nó.

Từng cặp tình nhân tay trong tay lang thang trên những con đường dài, chẳng biết khi nào sẽ là điểm dừng, chính nó cũng không biết nữa. Chỉ biết rằng bây giờ sẽ không có một kẻ không cô đơn, không buồn rầu, ghen tị trong những ngày Valentine...Và thằng nhóc bây giờ đã lớn!